

udstyrdele og tilbehør til sådanne køretøjer, ikke opfylder de gældende regler. Det er derfor efter regeringens opfattelse væsentligt, at køretøjer ligeledes omfattes af bestemmelsen i færdselslovens § 68, stk. 2.

Den gældende bestemmelse i færdselslovens § 68, stk. 2, indeholder endvidere alene mulighed for at forbyde forhandling af ulovlige udstyrdele og tilbehør til køretøjer. Regeringen finder, at det er nødvendigt at udvide bestemmelsen til i stedet at omfatte både salg og markedsføring, hvorved forstås både forhandling og forudgående annoncering og lignende. Forslaget er begrundet i ønsket om at forhindre, at ulovlige køretøjer, udstyrdele og tilbehør mv. annonceres til salg.

Det foreslås på den baggrund at ændre færdselslovens § 68, stk. 2, således, at transport- og energiministeren bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om forbud mod salg og markedsføring af køretøjer samt udstyrdele og tilbehør til køretøjer og personligt sikkerhedsudstyr til førere og passagerer, hvis køretøjet, udstyrdelen, tilbehøret eller sikkerhedsudstyret ikke opfylder de bestemmelser, der fastsættes i medfør af bestemmelsens stk. 1, eller køretøjet, udstyrdelen, tilbehøret eller sikkerhedsudstyret ved anvendelsen vil medføre, at føreren eller andre trafikanter udsættes for fare eller væsentlig ulempe.

Ved at bemyndige transport- og energiministeren til at kunne fastsætte bestemmelser om forbud mod salg og markedsføring af ulovlige køretøjer, udstyrdele, tilbehør til køretøjer og ulovligt sikkerhedsudstyr til førere og passagerer skabes der mulighed for at kunne idømme producenter, importører, forhandlere eller distributører, der sælger eller markedsfører sådanne køretøjer, udstyrdele, mv., straf af bøde. Det betyder, at ansvaret for, at produkterne lever op til de gældende krav om indretning og udstyr ikke kun skal bæres af ejerne/brugerne, men også af de erhvervsdrivende. Der er i øvrigt regeringens forventning, at selve tilstedeværelsen af bestemmelser om forbud mod salg og markedsføring af ulovlige køretøjer og udstyr vil have en præventiv funktion.

5. Samarbejde om varetagelsen af kommunal parkeringskontrol

5.1. Gældende ret

5.1.1. Kommunal parkeringskontrol

Efter færdselslovens § 121, stk. 1, kan politiet pålægge en afgift for overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser om standsning og parkering i færdselsloven, visse bestemmelser om standsning og parkering fastsat i medfør af færdselsloven samt

standsnings- og parkeringsforbud, der angives ved afmærkning.

Efter færdselslovens § 122 a, stk. 1, kan justitsministeren bestemme, at kontrollen med de bestemmelser, der nævnes i § 121, stk. 1, helt eller delvis overlades til kommunalbestyrelsen. Bestemmelsen er indført ved lov nr. 942 af 27. december 1991.

Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 830 af 26. november 1998 om kommunal parkeringskontrol som ændret ved bekendtgørelse nr. 733 af 11. juli 2005.

Efter bekendtgørelsens § 1, stk. 1, kan kontrollen med overholdelse af nogle af de bestemmelser, der er nævnt i færdselslovens § 121, stk. 1, foruden af politiet varetages af kommunalbestyrelsen.

Det følger af bekendtgørelsens § 2, at samtlige opgaver i forbindelse med afgiftspålæggelse, opkrævning og inddrivelse, for så vidt angår den kommunale parkeringskontrol efter § 1, stk. 1, varetages af kommunalbestyrelsen.

Det følger endvidere af færdselslovens § 122 a, stk. 2, at parkeringsafgifter pålagt i medfør af færdselslovens § 122 a, stk. 1, fordeles efter justitsministerens nærmere bestemmelser mellem staten og den kommune, der udfører kontrollen.

Efter § 5, stk. 2, i bekendtgørelsen om kommunal parkeringskontrol fordeles indtægter fra parkeringskontrol, som udføres af kommunalbestyrelsen i henhold til bekendtgørelsens § 1, stk. 1, på grundlag af forhandlinger mellem staten og de kommunale parter og fastsættes for hver enkelt kommune i en aftale, der indgås mellem Rigspolitichefen og kommunen.

5.1.2. Kommunale samarbejder

Det antages at følge af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, at det i almindelighed kræver lovhjemmel at delegere kommunale myndighedsopgaver til en anden kommune.

Lov nr. 378 af 14. juni 1995 om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder (som senest ændret ved § 83 i lov nr. 537 af 24. juni 2005) indeholder hjemmel til, at en kommune – under de betingelser, der følger af lovens § 2, stk. 2-4 – udfører opgaver for andre myndigheder, medmindre det i lovgivningen er bestemt eller forudsat, at en opgave ikke kan overlades til en anden offentlig myndighed. Loven indeholder imidlertid ikke hjemmel til delegation til andre offentlige myndigheder af myndighedsudøvelse, der som nævnt oven for i almindelighed kræver lovhjemmel.